

[Svend Auken]

men har været et organ, der i hvert fald indtil videre ikke har haft den store betydning?

Hans Hækkerup (S):

Jeg vil blot bede udenrigsministeren bekræfte klart og tydeligt, at WEU ingen militær eller koordinerende rolle havde i forbindelse med den humanitære undsætning af Dubrovnik. Det kan besvares med et ja eller nej.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg er altid parat til at lade mig belære af hr. Svend Auken i referat af andres synspunkter.

Når hr. Svend Auken så spørger, om denne aktion ikke var blevet iværksat af de tre lande, uanset hvad man havde diskuteret i WEU – ja, det kan jeg jo ikke vide. Det vil jeg da tro, sandsynligvis. Jeg kan da også bekræfte, at de tre lande fungerede uden fælles militær kommando. Men det, der er min pointe, og som jeg nu gentager for tiende gang, tror jeg, er, at Vestunionen leverede den politiske paraply.

Det er derfor, der i det brev fra hr. Genscher, som hr. Trøjborg nok skal få om lidt, står til sidst: Jeg deler din opfattelse, at den kendsgerning, at disse skibe kom fra WEU-lande, er noget, der har gjort sit indtryk på den jugoslaviske folkehær.

Det er det, der er pointen i det: I stedet for, at tre lande har optrådt som tre lande, der gik ind og gjorde en indsats, var det altså lande, der optrådte i den sammenhæng, at Vestunionen havde givet en politisk paraply. Og det er vel igen noget, der set ud fra et dansk synspunkt er efterstræbelsesværdigt. I stedet for, at store magter, der tilfældigvis har lyst til at gribe ind i en situation, gør det, så er det noget, man vedtager i fællesskab, og det er noget, man støtter i fællesskab. Det burde vi som et lille land være særlig interesseret i, således at flest mulige af den slags operationer i fremtiden bliver udført i et fællesskab og ikke af store lande, der tilfældigt er der.

Vi skulle meget nødig tilbage til den situation, at det er de store europæiske magter, der selv og uden at diskutere det med andre griber ind i den slags situationer.

Svend Auken (S):

Jeg er glad for, at udenrigsministeren besvarede mit spørgsmål klart og sagde, at den pågældende aktion var blevet iværksat uden for-

udgående beslutning i WEU. Derfor undrer den sidste del af svaret mig, hvor udenrigsministeren gør gældende, at vi må være interesserede i, at den slags aktioner vedtages i fællesskab, frem for at det er enkelte store lande, europæiske stormagter, der foretager sig noget isoleret. For var det ikke netop det, der skete? Det var, at englænderne, at franskmændene, at italienerne foretog sig noget på egen hånd og bagefter fik understøttelsen af det i Den Vesteuropæiske Union. Det er mit ene spørgsmål.

Det andet er: Jeg tror, udenrigsministeren har ret i, at vi er interesseret i, at den slags afgørelser træffes i fælles fora. Men hvorfor ikke bruge De Forenede Nationer eller, som udenrigsministeren selv er inde på, styrke CSCE-processen, så det i egentlig forstand er en international kollektiv sikkerhedsorganisation, der træffer afgørelsen, og ikke en militæralliance?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Ja, nu smuttede den altså for hr. Svend Auken, for det, han refererede mig for, det var ikke det, jeg sagde. Jeg bekræftede nemlig ikke klart. Jeg sagde: Det kan jeg ikke vide, men det vil jeg da tro. Det er ikke en klar bekræftelse.

Men når så vi siger: Jamen hvorfor ikke lade FN eller CSCE tage sig af det her, må jeg sige under indtryk af det seneste CSCE-møde, jeg var til i sidste uge, hvor vi nu er oppe på 48 medlemmer og 2 observatører, at vi altså endnu ikke har modnet den organisation til at løse de opgaver, som også jeg håber den kan komme til at løse i fremtiden. Det er derfor, der er sket det i sagen Jugoslavien, at CSCE har bemyndiget EF til at foretage sig noget i den sag. EF har så ikke, bevares, kunnet løse den opgave fuldt ud – det er muligvis en umulig opgave – men EF har dog kunnet gøre noget. Og det, der jo nu skal til at være den forsvarspolitiske arm i EF, nemlig Vestunionen, har altså helt konkret etableret en politisk paraply over en flådeaktion, som ellers ville have stået og blafret alene som noget, en række medlemslande havde lavet.

Dette er kendsgerningerne. Hvor i alverden vil man hen med at benægte dem i stedet for at glæde sig over, at det er foregået på den måde, i stedet for, at det har været enkeltstående indsatser? Hvad er egentlig ideen med at prøve at benægte fakta?